

SYNOVIA

Príbeh dvoch serbných vojakov, ktorí zmenili svet

POVZBUDENIA

FRANCINE
RIVERSOVÁ

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

SYNOVIA
POVZBUDENIA

SYNOVIA POVZBUDENIA

FRANCINE
RIVERSOVÁ

Americký originál	
THE PRIEST:	© 2004 by Francine Rivers All rights reserved.
THE WARRIOR AND THE PRINCE:	© 2005 by Francine Rivers All rights reserved.
THE PROPHET:	© 2006 by Francine Rivers All rights reserved.
THE SCRIBE:	© 2007 by Francine Rivers All rights reserved.
Vydavateľ:	All rights reserved. Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC. Translated by permission.
Slovenské vydanie:	© 2022 KUMRAN, s. r. o. Mýtina 62, 064 01 Stará Ľubovňa www.kumran.sk Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná, uložená do informačných systémov ani inak rozširovaná (elektronicky alebo mechanicky) bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Preklad:	Nina Janíková
Jazyková korektúra:	Zuzana Guričanová
Zodpovedný redaktor:	Eva Štrbová
Obálka a grafická úprava:	Štefan Talarovič, Ludmila Králiková
Originál obálky:	© 2010 by Robert Papp
Foto na obálke:	© 2006 by Elaina Burdo, Shutterstock
	Biblické texty sú v tejto knihe citované podľa katolíckeho prekladu <i>Biblia. Sväté písmo Starého a Nového zákona</i> zverejneného na webovej stránke www.biblia.ssv.sk , ktorú vydáva Spolok sv. Vojtecha. Rovnako aj zemepisné názvy a osobné mená spomínané v Biblii sú prevzaté z tohto prekladu.
Tlač:	Alfaprint, s. r. o.
Prvé vydanie:	ISBN 978-80-89993-61-1

OBSAH

KNIHA PRVÁ

ÁRON

9

KNIHA DRUHÁ

KALEB

163

KNIHA TRETIA

JONATÁN

309

KNIHA ŠTVRTÁ

AMOS

459

KNIHA PIATA

SÍLAS

599

MILÍ ČITATELIA,

v rukách držíte päť noviel o biblických mužoch, ktorí slúžili v tieni druhých. Boli to mužovia Orientu. Žili v pradávnych časoch, no napriek tomu sú ich príbehy platné dodnes a týkajú sa problémov, s ktorými sa stretávame aj my v dnešnom svete. Oni žili naplno. Mali odvahu riskovať. Robili neočakávané skutky. Žili odvážne, no niekedy sa dopúšťali chýb – veľkých chýb. Títo muži neboli dokonalí, a predsa ich Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve použil vo svojom dokonalom pláne, keď sa chcel zjaviť svetu.

Žijeme v časoch zbavených nádeje a pokoja, keď milióny ľudí hľadajú odpovede na rozličné otázky. Títo muži nám ukazujú cestu. Ponaučenie, ktoré z ich životov vyplýva, sa dá použiť v dnešnej dobe rovnako ako pred tisíckami rokov.

Ide o historické postavy, ktoré skutočne žili. Ich príbehy, ako som ich vyrozprávala, sú založené na biblických udalostiach. Ak si chcete prečítať o **Áronovom** živote, pozrite si Knihu Exodus, Knihu Levitikus a Knihu Numeri. A porovnajte ho aj s postavou Krista, najvyššieho kňaza, ako je vykreslená v Liste Hebrejom. Ak sa chcete dozvedieť viac o **Kalebovi**, nazrite do Knihy Numeri, Knihy Jozue a na začiatok Knihy sudcov. Ak chcete zistiť viac o živote **Jonatána**, nahliadnite do Prvej a Druhej knihy Samuelovej. Ak sa chcete dozvedieť o **Amosovom** živote, prečítajte si prorockú knihu, ktorá nesie jeho meno. Ak vás zaujíma, čo hovorí Sväté písmo o **Silasovom** živote, nazrite do Skutkov apoštolov 15, 22 – 19, 10 a do Druhého listu Korinťanom 1, 19. Čítajte Prvý list Solúnčanom 1, 1, Druhý list Solúnčanom 1, 1 a Prvý Petrov list 5, 12.

Táto kniha je zároveň dielom historickej fikcie. Rámec celému príbehu poskytuje Sväté písmo. Začala som písať na základe skutočností, ktoré

máme k dispozícii vo Svätom písme. Na tomto základe som vystavala dej, dialógy, vnútornú motiváciu a v niektorých prípadoch aj dodatkové postavy, o ktorých si myslím, že zodpovedajú biblickému podaniu. Vo všetkých bodoch som sa usilovala zostať pravdivá a verná biblickému posolstvu, pridávala som len to nevyhnutné, čo by mohlo napomôcť chápať toto posolstvo.

Biblické postavy sú najzaujímavejšie práve tým, že majú svoje miesto vo Svätom písme. Povzbudzujem vás, aby ste Sväté písmo čítali s úsilím čo najlepšie mu porozumieť. A modlím sa, aby ste si pri jeho čítaní uvedomovali súvislosti, aby ste videli, ako v ňom Boh potvrdzuje svoj veľkolepý plán pre celé dejiny – plán, ktorého sme aj my všetci súčasťou.

Francine Riversová

KNIHA PRVÁ

ÁRON

PRVÁ KAPITOLA

Áron vybral vysušenú tehlu z formy, odsunul ju nabok a uvedomil si, že niekto stojí za ním. So zimomriavkami strachu sa obzrel. Nebol tam však nikto. Hebrejský predák, ktorý stál celkom blízko neho, dozeral na nkladanie tehál na dvojkolesový vozík. Z tehál stavali faraónove sklady a sýpky. Áron si teda utrel pot na hornej pere a opäť sa pustil do práce.

V okolí bolo vidieť opálené a prácou vysilené deti, ako nosia slamu ženám. Tie ju vytriasali ako prikrývky nad bahennou jamou a potom ju v nej šliapali nohami. Upotení muži zmesou plnili vedrá a ohýbali sa pod ich ťarchou, keď natláčali bahno do foriem na tehly. Pracovali takto nepretržite od svitu do mrku. Na obrábanie malých záhradiek a na chov čried, aby mali živobytie, im zostávalo iba zopár hodín pred zotmením.

Bože, kdeže si? Prečo nám nepomôžeš?

„Hej, ty tam! Daj sa do roboty!“

Áron sklonil hlavu, aby skryl svoju nenávisť, a pohol sa k ďalšej forme. Kolená mu stuhli od dlhého kľačania, chrbát ho bolel od dvíhania tehál a krk od neustáleho zohýbania. Kládol tehly na hromady, aby ich ďalší potom naložili a odviezli. Jamy a celá tehelňa boli plné robotníkov, rojili sa tam ako včely. Vzduch v okolí bol taký ťažký, až mal pocit, že sa pre odporný zápach ľudskej biedy nedokáže nadýchnuť. Niekedy sa mu zdalo, že lepšia než tento neznesiteľný život by bola smrť. Akú nádej mal on alebo ktokoľvek z jeho ľudu? Boh ich opustil. Áron si utrel pot z očí a vybral z formy ďalšiu vysušenú tehlu.

Ktosi sa mu opäť prihovoral. Bolo to omnoho slabšie než šepot, ale voňalo mu to do tváre krv a vlasy mu vstali dupkom. Zastal a nachýlil

sa dopredu, aby lepšie počul. Poobzeral sa dookola. Nik mu nevenoval ani najmenšiu pozornosť.

Možno mu prišlo od veľkého tepla nevoľno. To bude asi ono. Rok za rokom bol čoraz ťažší, čím ďalej, tým neznesiteľnejší. Mal už osemdesiat tri. Má za sebou dlhý život, naplnený len biedou a psotou.

Celý roztrasený Áron zdvihol ruku. Okolo práve prechádzal chlapec, ktorý v koženom vreci roznášal vodu. Áron sa z nej hltavo napil, no teplá voda mu nepomohla zbaviť sa vnútorného chvenia ani pocitu, že ho niekto pozoruje v takej tesnej blízkosti, že tento pohľad cítil až v špiku kostí. Bol to zvláštny pocit, svojou mohutnosťou a intenzitou priam hrôzostrašný. Klakol si a takýto naklonený túžil skryť sa pred páľavou, túžil po odpochínku. Počul, ako ho dozorca opäť napomína a kričí na neho. Vedel, že ak sa nevráti k práci, šľahne ho remeňom. Aj od starcov, akým bol on, sa očakávalo, že každý deň vyrobia predpísané množstvo tehál. Keby sa tak nestalo, kruto by si to odniesli. Jeho otec Amram zomrel, ležiac tvárou v bahne a s nohou Egyptána na krku.

Kde si bol vtedy, Pane? Kde si bol?

Hebrejských úkolárov Áron neznášal rovnako ako egyptských. Čím skôr splnil kvótu, tým skôr sa mohol starať o svoje stádo oviec a kôz, tým skôr mohli jeho synovia pracovať na fliačiku gesenskej zeme, ktorá zabezpečovala obživu na ich stôl.

Egyptania sa nás usilujú vykynožiť, no my pracujeme stále ďalej. Množíme sa. Čo z toho? Iba čoraz viac trpíme.

Áron uvoľnil ďalšiu formu. Na čele sa mu perlil pot. Ťažké kropaje padali na stvrdnutý íl, zanechávajúc na tehle škvrny. Hebrejským potom a krvou bolo pokropené všetko, čo sa v Egypte postavilo! Všetko bolo poznačené ich potom a krvou – Ramzesove sochy, paláce, Ramzesove sýpky a obilnice, ba aj jeho mestá. Vládca Egypta rád pomenúval všetko podľa seba. Na egyptský trón zasadla pýcha! Starý faraón sa pokúšal utopiť hebrejských synov v Níle, no Ramzes sa ich teraz usiloval rozdrviť na prach! Áron vytiahol tehlu a pridal ju k tuctu ďalších.

Pane, kedy nás oslobodíš? Kedy zlomíš jarmo otroctva na našich chrbtoch? Či náš praotec Jozef nezachránil túto odpornú krajinu od hladomoru? Pozri len, ako s nami zaobchádzajú teraz! Faraón nás využíva ako ťažné zvieratá na stavbu svojich miest a palácov! Bože, prečo si nás opustil? Ako dlho ešte, ó, Pane, ako dlho bude trvať, kým nás vyslobodíš spod jarma tých, ktorí nás zabíjajú touto ťažkou prácou?

Áron...

Hlas tentoraz zaznel znútra a jasne. Umlčal Áronove rozbúrené myšlienky. Pocítil čiusi prítomnosť tak naliehavo a silno, že všetko ostatné ustúpilo. Hlas ho umlčal, akoby ho utíšili akési neviditeľné ruky. Tento hlas bol neklamný a zreteľný. Cítil ho až v krvi a v špiku kostí.

Chod na púšť naproti Mojžišovi!

Tá prítomnosť sa potom náhle pomínula a všetko sa vrátilo do pôvodných koľají. Opäť začul v okolí čľapot bahna pod ťažko našľapujúcimi nohami, počul aj stenanie a šomranie mužov, ktorí dvíhali vedrá, volanie žien, že potrebujú viac slamy, šuchot piesku, keď niekto prichádzal okolo, nadávku, hlasný príkaz a práskanie remeňa. Keď Áron pocítil na chrbte úder biča, od bolesti skríkol. Prihrbil sa a kryl si hlavu. Dozorcu sa však obával menej ako toho, ktorý ho zavolať po mene. Úder bičom sa mu vryl do mäsa, ale Pánovo slovo mu preniklo až hlboko do srdca.

„Vstávaj, stavec!“

Keby mal šťastie, bol by zomrel.

Opäť pocítil bolesť. Začul akési hlasy a upadol do temnoty. A spomenul si...

Koľko rokov prešlo odvtedy, čo Áron naposledy myslel na svojho brata? Predpokladal, že je mŕtvy a jeho kosti sa belejú niekde v púšti. Áronove prvé spomienky viedli k matkinmu nahnevanému, sklúčenému plaču, keď vystielala prútený košík, ktorý vymazala dechtom a smolou. „Amram, faraón nám prikázal hodiť našich synov do Nílu. Dobre teda, dám ho tam. Kiež ho Pán zachráni! Nech mu je Pán milostivý!“

A Boh bol milostivý, lebo dal, aby sa košík dostal do rúk faraónovej dcéry. Mária mala vtedy osem rokov. Vybrala sa sledovať košík, aby videla, čo sa stane s jej bračekom. Neskôr nabrala odvahu a Egyptanke povedala, že chlapček bude potrebovať aj dojku. Keď jej faraónova dcéra kázala nejakú priviesť, bežala, pravdaže, po svoju matku.

Áron mal vtedy len tri roky. Ten deň si však presne pamätal. Jeho matka si vyslobodila prsty, ktorých sa držal. „Už ma pust! Musím odísť!“ Pevne ho chytila za pästičky a odtiahla od seba. „Mária, vezmi ho.“

Keď matka odchádzala k dverám, Áron nariekal. Opúšťala ho. „Ticho, Áron.“ Mária ho pevne držala. „Plakať a kričať ti nepomôže. Veď vieš, že Mojžiš potrebuje mamu väčšmi než ty. Ty si už predsa veľký chlapec. Môžeš mi pomáhať starať sa o záhradu a o ovce...“

Hoci sa matka každý večer vracala aj s Mojžišom domov, svoju pozornosť zjavne venovala nemluvnäťu. Každé ráno podľa príkazu princeznej poslušne nosila dieťa do paláca a ostávala nablízku pre prípad, keby niečo potrebovalo.

Takto plynuli dni jeden za druhým. Áronovou jedinou útechou doma bola jeho sestra. „Aj mne chýba, veď vieš.“ Utrrela si slzy, ktoré jej stekali po lícach. „Mojžiš ju potrebuje viac než my. Ešte stále potrebuje materské mliečko.“

„Ja chcem mamu.“

„Dobre vieš, že chcieť a mať sú dve odlišné veci. Prestaň už fňukať.“

„Kam chodí mama každý deň?“

„Proti prúdu rieky.“

„Proti prúdu rieky?“

Ukázala tým smerom. „K palácu, tam, kde býva faraónova dcéra.“

Jedného dňa, keď šla Mária podojiť ovce, Áron sa potajomky vykradol von. Hoci to mal zakázané, bežal k Nílu. Kráčal povedľa rieky až von z dediny. Vo vodách žili zlé, nebezpečné tvory. Trstina bola vysoká a ostrá, a keď sa cez ňu predieral, na rukách a nohách mu narobila škra-bance. Počul šelest a svišťanie, žalostné náreky a hrozivé trepotanie. V Níle žili krokodíly. Matka mu to povedala.

Začul ženský smiech. Predieral sa cez trstinu bližšie a plazil sa dovtedy, kým cez závoj zelených stebiel nezbadal kamenné nádvorie, kde sedela Egypťanka s bábätkom v lone. Hojdala ho na kolenách a nežne sa mu prihovárala. Bozkávala ho na krku a zdvíhala ho hore k slnku, akoby ho obetovala. Keď dieťa začalo plakať, žena zavolala: „Jochabed!“ Áron zbadal svoju matku, ktorá vystúpila z tieňa a schádzala po schodoch. S úsmevom vzala dieťaťko, o ktorom Áron už teraz vedel, že je to jeho brat. Obe ženy si stručne vymenili zopár slov a Egypťanka vošla dnu.

Áron sa postavil tak, aby ho matka zbadala, keď sa pozrie jeho smerom. Nevšimla si ho. Mala oči iba pre bábätko v náručí. Kým matka Mojžiša dojčila, spievala mu. Áron tam stál osamotený a pozoroval ju, ako nežne hladí Mojžišovi hlavu. Chcel na ňu zavolať, no zovrelo sa mu hrdlo a nemohol. Keď matka nakrmila jeho brata, vstala a otočila sa chrbtom k rieke. Mojžiša držala na rukách. Potom sa vrátila hore schodmi nazad do paláca.

Áron sa posadil do bahna, skrýval sa medzi trstím. Okolo neho bzučali komáre. Žaby kvákali. V hlbšej vode klokotali iné, hrozivejšie

zvuky. Keby ho chytil had alebo krokodíl, matke by to neprekážalo. Veď mala Mojžiša. Bol jediný, koho teraz milovala. Na svojho staršieho syna celkom zabudla.

Áron pociťoval bolesť samoty a jeho detské srdce horelo nenávisťou k bratovi, ktorý mu vzal matku. Želal si, aby sa košík radšej potopil, aby ho zožral krokodíl tak, ako krokodíly požrali ostatných malých chlapcov. Odrazu začul niečo, čo opatrne prichádzalo spoza trstiny.

„Áron?“ znenazdajky sa pred ním objavila Mária. „Všade som ťa hľadala! Ako si sa sem dostal?“ Keď zdvihol hlavu, oči sa jej naplnili slzami. „Ach, Áron...“ Pozrela sa roztúžene smerom k palácu. „Videl si mamu?“

Sklonil hlavu a zavzlykal.

Sestra ho svojimi drobnými rúčkami pevne objala. „Áron, aj mne chýba,“ zašepkala a hlas sa jej zachvel. Oprel si o ňu hlávku. „Musíme už ísť. Nechceme predsa, aby mala našou vinou neprijemnosti.“

Jedného večera – mal už šesť rokov – prišla matka zarmútená domov. Ustavične plakala a rozprávala o Mojžišovi a o faraónovej dcére. „Ona tvojho brata miluje. Bude mu dobrou matkou. Musím sa s tým zmieriť a zabudnúť, že je pohanka. Všeličo ho naučí. Isto z neho vyrastie veľký človek.“

Zvinula svoju veľkú šatku a pritisla si ju k ústam, aby stlmila vzlyky, keď sa knísala dopredu a dozadu.

„Jedného dňa sa k nám opäť vráti.“ Rada to opakovala.

Áron dúfal, že Mojžiš sa nevráti. Nikdy. Dúfal, že svojho brata už nikdy neuvidí.

Nenávidím ho, lebo mi ťa vzal!

„Môj syn bude naším osloboditeľom.“ Toľko vedela rozprávať o svojom Mojžišovi, osloboditeľovi Izraela!

V Áronovi vyklíčilo semienko horkosti, až napokon nemohol bratovo meno ani len počuť. „Prečo si sa vlastne vrátila?“ vzlykal jedného dňa plný zúrivosti. „Prečo si s ním jednoducho nezostala, keď ho tak veľmi miluješ?“

Mária mu dala zaucho. „Dávaj si pozor na jazyk, lebo mama si bude myslieť, že si zdível, kým bola preč.“

„Nezáleží jej už na tebe, ani na mne jej už nezáleží!“ zreval na sestru. Opäť sa pozrel na matku. „Stavím sa, že si ani len nezaplakala, keď otec zomrel tvárou v blate. Alebo áno?“ Keď však zbadal výraz na jej tvári, zutekal preč. Bežal k bahenným jamám, kde bolo jeho prácou rozhadzovať slamu, aby ju robotníci mohli rozdupať na výrobu tehál.

Po tejto udalosti spomínala matka Mojžiša už menej. Nehovorila o ňom vlastne už takmer vôbec nič.

Áron precitol z bolestivých spomienok. Cez očné viečka sa mu predierala horúčosť, padol na neho tieň. Zatiaľ čo sa mu ozývala minulosť ako ozvena, ktosi mu na pery vylial zopár kvapiek vzácnej vody. Bol ešte stále zmätený, lebo sa mu miešala minulosť s prítomnosťou.

„Aj keby ho rieka ušetrila, Jochabed, každý, kto zbadá, že je obrezaný, vie, že je odsúdený na smrť.“

„Neutopím predsa vlastného syna! Nevzťahnem ruku na svojho syna a ani ty to neurobíš!“ Keď matka vkladala jeho spiaceho brata do košíka, plakala.

To sa v ten deň isto Boh vysmieval egyptským bohom, lebo sám Níl, životná sila Egypta, priniesol jeho brata do rúk faraónovej dcéry a urobil mu miesto v jej srdci. Bola to dcéra toho istého faraóna, ktorý prikázal utopiť všetkých novorodených hebrejských chlapcov. A navyše aj ostatní egyptskí bohovia, ktorí číhali pozdĺž brehov Nílu v podobe krokodílov a oboživelných hrochov, tiež zlyhali pri vykonaní faraónovho príkazu. Nik sa však nesmiel. Príliš veľa ľudí už zomrelo a každý deň zomierali ďalší. Áron si niekedy myslel, že jedinou príčinou odvolania príkazu bolo napokon to, aby si faraón zaistil dostatočný počet otrokov na výrobu tehál, na ťažbu kameňa a na stavbu svojich miest!

Prečo práve jeho brat ako jediný prežil? Mal sa vari Mojžiš stať osloboditeľom Izraela?

Mária ovplyvňovala Áronov život dokonca ešte aj po tom, čo sa už matka vrátila domov. Sestra ho ochraňovala podobne, ako levica chráni svoje mláďa. Okolnosti Áronovho života sa nezmenili ani napriek mimoriadnym udalostiam, ktoré sa týkali Mojžiša. Naučil sa chovať ovce. Nosil do bahenných jám slamu. Keď mal šesť rokov, naberal do vedierok bahno.

Kým Áron žil životom otroka, Mojžiš vyrastal v paláci. Árona učili ťažkej práci a bol vystavený zlému zaobchádzaniu predákov; Mojžiša naučili čítať, písať, rozprávať a žiť ako Egyptana. Áron chodil oblečený v handrách, Mojžiša obliekali do jemných ľanových šiat. Áron jedával suchý chlieb, prípadne to, čo jeho matka a sestra dopestovali na malom kúsku tvrdej suchej zeme. Mojžiš sa sýtil pokrmami, ktoré mu podávali otroci. Áron pracoval v spare dňa na slnku, po kolená v blate. Mojžiš vyseďoval na chladnej kamennej dlažbe na chodbách paláca a vychovávali ho

ako egyptského princa, hoci mu v žilách kolovala hebrejská krv. Mojžiš nepoznal lopotnú namáhavú prácu, viedol spokojný pohodlný život, namiesto otroctva si užíval slobodu, žil v blahobyte a mal hojnosť všetkého. Áron sa narodil ako otrok a bol presvedčený, že ako otrok aj umrie.

Ledaže by ich Boh vyslobodil.

Pane, je tým osloboditeľom Mojžiš?

Árona celý život mučil hnev a zatrpknutosť. Bola to však Mojžišova chyba, že bol vzatý z vlastnej rodiny a vychovali ho cudzí ľudia, ktorí sa klaňajú modlám?

Áron nevidel Mojžiša celé roky, až kým sa raz neobjavil na prahu dverí ich domu. Matka s výkrikom na perách vyskočila a ponáhľala sa ho objasť. Áron nevedel, čo si má myslieť alebo cítiť, ani to, čo má očakávať od brata, ktorý vyzeral ako Egypťan a vôbec nevedel po hebrejsky. Áron k nemu pocítil odpor, no neskôr ho poplietla Mojžišova túžba pripojiť sa k otrokom. Mojžiš mohol predsa prísť a odísť, ako sa mu páčilo. Prečo sa rozhodol prísť práve do Gesenu a bývať tam? Mohol sa predsa rozvážať na koči a loviť levy spolu s ostatnými mladíkmi z faraónovho okolia. Čo si sľuboval od práce pri otrokoch?

„Ty ma nemáš v láske, však, Áron?“

Áron rozumel egyptskej reči, hoci Mojžiš nerozumel po hebrejsky. Za touto otázkou nasledovalo ticho. „Nie. Nie je to tak.“ Necítil už nič, iba nedôveru. „Čo tu vlastne robíš?“

„Ja sem patrím.“

Mojžišova odpoveď Árona nazlostila. „Všetci riskujeme svoj život preto, aby si skončil v nejakej bahennej jame?“

„Ak sa mám pokúsiť vyslobodiť svojich ľudí, nemal by som ich najskôr poznať?“

„Ó, aké šľachetné a veľkorysé.“

„Potrebujete vodcu.“

Matka bránila Mojžiša každým dychom. „Či som nevravela, že môj syn si vyberie vlastný ľud a nie nepriateľov?“

Nebol by Mojžiš užitočnejší v paláci, kde by bol hovorcom Hebrejov? Myslel si azda, že keď bude pracovať spolu s otrokmi, získa si faraónovu úctu a obdiv? Áron Mojžiša nechápal. Po rokoch odlúčenia a nerovnosti si nebol istý ani tým, či ho má rád.

Prečo by ho mal mať rád? Čo mal vlastne Mojžiš za lubom? Bol faraónov špeh, ktorého poslali zistiť, či nemajú títo úbohí Izraeliti plány

pokonať sa s egyptskými nepriateľmi? Možno im aj zišli na um podobné myšlienky, ale vedeli predsa, že lepšie bude, keď sa nedostanú do rúk Filištíncov.

Kde je Boh, keď ho potrebujeme? Je ďaleko, slepý a hluchý voči nášmu volaniu po vyslobodení!

Mojžiš sa síce pohyboval po veľkých sieňach ako adoptovaný syn faraónovej dcéry, no zdedil levitskú krv i povahu. Keď videl, ako Egypťan bil levitského sluhu, vzal právo do vlastných rúk. Áron a niekoľkí iní s hrôzou pozorovali, ako Mojžiš Egypťana zabil. Kým zahrabával telo do piesku, ostatní sa rozprchli.

„Nieкто vás predsa musí brániť!“ povedal Mojžiš, keď mu Áron pomáhal zahladit' stopy. „Len si predstav. Tisíccky otrokov povstanú proti svojim pánom. Toho sa Egypťania obávajú, Áron. Preto vás do krajnosti zaťažujú, aby vás tá lopota zabila.“

„Tak takýto vodca chceš byť? Zabíjať ich tak ako oni nás?“ Takto má dôjsť k vyslobodeniu? Má byť osloboditeľom Hebrejov bojovník, ktorý ich povedie do vojny? Dá im do rúk meč? Árona naplnila zúrivosť, ktorá sa u neho nazbierala za celé tie roky, čo žil v otroctve. Ach, aké ľahké by bolo tomu podľahnúť!

Chýr o zabitom Egypťanovi sa rozšíril rýchlo, ako keď vietor v púšti rozfúka jemný piesok, a dostal sa až do uší samotného faraóna. Keď sa Hebreji nasledujúci deň handrkovali medzi sebou, Mojžiš sa snažil zakročiť, no sám sa dostal pod palbu. „Kto ťa ustanovil za naše knieža a sudcu? Máš v úmysle zabiť ma, ako si zabil včera tamtoho Egypťana?“

Ludia nechceli Mojžiša za svojho osloboditeľa. V ich očiach bol záhadný, nehodný dôvery.

Tentoraz Mojžiša nemohla zachrániť ani faraónova dcéra. Ako dlho môže prežiť človek, ktorého nenávidí a prenasleduje sám faraón a zároveň ho nenávidia a opovrhujú ním aj jeho bratia?

Mojžiš sa vytratil do púšte a viac už o ňom nebolo počuť.

Nemal ani čas rozlúčiť sa s matkou, ktorá verila, že sa narodil preto, aby vyslobodil Izrael z otroctva. A tak Mojžiš odniesol so sebou do púšte všetky matkine nádeje a sny. Do roka potom zomrela. Osud Mojžišovej egyptskej matky nie je známy, no faraón žil ďalej, pokračoval v budovaní svojich sýpok, pamätníkov a zo všetkého najväčšej stavby – svojej hrobky. Horko-ťažko bola dokončená, keď už niesli sarkofág s faraónovým zabalzamovaným telom do Údolia kráľov. Za ním nasledoval sprievod

tisícov. Niesli zlaté modly, osobné veci a všetko potrebné na posmrtný život, o ktorom si mysleli, že bude ešte veľkolepejší než ten pozemský.

Korunku s hadom teraz nosil Ramzes a držal nad hlavami Hebrejov meč. Bol ukrutný a povýšený, rád šliapal pätou po ich chrbtoch. Keď Amram nevládal vstať z jamy, zadusili ho v blate.

Áron mal osemdesiattri rokov, bol už len ako vetchá trstina. Vedel, že čoskoro zomrie on, po ňom jeho synovia, po nich ich synovia, pokolenie za pokolením.

Ledaže by ich Boh oslobodil.

Pane, Pane, prečo si opustil svoj ľud?

Áron sa v zúfalstve a beznádeji modlil. Bola to jediná sloboda, ktorá mu zostala: orodovať o pomoc u Boha. Či Boh neuzatvoril s Abrahámom, Izákom a Jakubom zmluvu? *Pane, Pane, vypočuj moju modlitbu! Pomôž nám!* Ak jestvuje Boh, kde je? Azda nevidí krvavé pásy na našich chrbtoch a unavený, zničený pohľad v našich očiach? Nepočuje plač Abrahámových detí? Áronov otec a matka sa pridržali svojej viery v neviditeľného Boha.

Pane, kde inde nájdeme nádej? Ako dlho bude ešte trvať, ó, Bože, ako dlho bude ešte trvať, kým nás vyslobodíš? Pomôž nám. Bože, prečo nám nepomôžeš?

Áronov otec a matka boli už dlho pochovaní pod pieskom. Poslúchol posledné želanie svojho otca a oženil sa s Alžbetou, dcérou z Júdovho kmeňa. Prv ako zomrela, darovala mu štyroch krásnych synov. Boli i časy, keď Áron neznášal mŕtvych. Tí však už boli aspoň v pokoji. Aspoň sa už konečne zastavili ich neprestajné modlitby a Božie mlčanie nebolelo až tak veľmi.

Ktosi mu zdvihol hlavu a dal mu napiť. „Otec?“

Áron otvoril oči a zbadal nad sebou svojho syna Eleazara. „Boh ku mne prehovoril.“ Jeho hlas znel slabšie než šepot.

Eleazar sa naklonil. „Nepočul som ťa, otec. Čo si vravel?“

Áron sa rozplakal a nebol schopný povedať už nič viac.

Boh konečne prehovoril a Áron vedel, že jeho život už nikdy nebude taký istý ako predtým.

